

ပုံစာလျှောက်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ချစ်ပင်လယ်ဝေချစ်မိုးရွာသည်

ပုံစာလျှောက် : သိန်းပင်စာပေ

အခန်း (၁)

ပန်းခင်းထဲက ပန်းလေးတွေက အစွမ်းကုန် ပွင့်လန်းနေကြသည် ။
သူတို့ အချင်းချင်း အလှပြိုင်နေကြသည် ။ ထိုပန်းခင်းထဲသို့ မိန်းမပျို
လေးနှစ်ဦး လျှောက်လာသည် ကို မြင်လိုက်ပြီး အလှဆုံးလို့ မာန်ဝင့်နေ
သော ပန်းပွင့်လေးက ခေါင်းလေးငုံ့သွားပြီ။

သူ့ထက်လှသော မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး အလို
လို သိမ်ငယ်သွားသည် ။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး လှနိုင်လွန်းသော
မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်ကို အားကျသည့် အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်နေသည် ။

ခေတ်ဆန်စွာ လှပနေသော မိန်းမပျိုလေး မေစောလွင်နှင့် ရိုးရိုးရှင်း
ရှင်းနှင့် ပြစ်မျိုးမှ ပင်မထင် ၊ ဝင်းမွတ်နုစင်အောင် လှနေသော
သရဖီကြိုင်သင်းတို့ နှစ်ယောက် တွဲပြီး လျှောက်လာကြသည် ။

‘မနက်ဖြန်ဆို မမလွင်ပြန်တော့မှာ နော်။ သရဖီတော့ လွမ်းပြီး ကျန်
ရစ်ခဲ့မှာပဲ’

‘သရဖီပါ ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့လေ’

‘ဒီမှာ ခြံအလုပ်တွေနဲ့ မအားပါဘူး။ ပြီးတော့ သရဖီက အဘနဲ့ အမေ
ကို ကူရသေးတယ်လေ’

‘ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဒီလိုကြီး ထိုင်မနေသင့်ဘူး။ ညကျရင် ဒယ်ဒီ
ဆီကို မမလွင်ဖုန်းဆက်ပြီး သရဖီအတွက် တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးမယ်’

‘ဘာစီစဉ်ပေးမှာ လဲ မမလွင်ရယ်’

‘ရန်ကုန်မှာ စာရင်းကိုင်သင်တန်းတို့ ၊ ကွန်ပျူတာတို့ တက်ပေါ့’

‘အင်းတက်တော့တက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘတို့ က တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

ခြံအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးရသော မိဘများ သည် ရန်ကုန်မှာ သရဖီကို တခမ်းတနား ပညာသွားသင်စေနိုင်သည့် အင်အားမရှိပါ။ ထိုအဖြစ်ကို တွေးရင်းနှင့် သရဖီကြိုငင်သင်းက မျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားသည် ။

‘ဒယ်ဒီကို ပြောပေးမယ် သရဖီရဲ့ ။ သရဖီရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို ဒယ်ဒီ အကုန်ခံပေးနိုင်ပါတယ်ကွာ’

အလွန်ချမ်းသာသော ကုန်သည် ကြီး ဦးစောနောင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး မေစောလွင်က သရဖီကြိုငင်သင်းရဲ့ ပညာရေးကို ရဲရဲကြီး အာမခံနေသည် ။

‘ဦးလေးက တာဝန်ယူပြီး သင်ပေးရင်တော့ ပျော်စရာကြီးပေါ့ မမလွင်ရယ်။ သရဖီကြီးပွားမှ အဘနဲ့ အမေကို တစ်လှည့် ကောင်းကောင်း ပြန်ကြည့်နိုင်မှာ ’

‘ဟုတ်တယ်။ ဦးကြီးတို့ မှာ ဒီခြံလုပ်ငန်းနဲ့ အသက်ကြီးတော့ ပင်ပန်းတာပေါ့’

ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ မြို့ပြင်မှာ ပန်းမန်များ စိုက်ပျိုးပြီး အသက်မွေးနေကြရသော သရဖီကြိုငင်သင်းရဲ့ မိဘများကို မေစောလွင်က စာနာစွာ တွေးလိုက်သည် ။

‘ရန်ကုန်ရောက်ရင် သရဖီကြိုးစားပါ။ ဒယ်ဒီက အဲ့လို ကြိုးစားတဲ့ ကလေးတွေဆိုရင် သိပ်အားပေးတယ်’

‘မမလွင်ရော ဒီနှစ် ဆယ်တန်းပြန်ဖြေပါလား’

‘အင်း ဖြေမလားလို့ စိတ်ကူးထားတယ်’

ဆယ်တန်းကို နှစ်ခါကျထားသော မေစောလွင်အား ထပ်မဖြေရန် သရဖီကြိုင်သင်းက အားပေးလိုက်သည် ။ နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် ပန်းခင်းထဲလျှောက်ပြီး မှောင်ရီပျိုးမှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည် ။

‘သမီးတို့ ရေ ထမင်းစားကြရအောင်’

‘ဦးကြီး ထမင်းစားပြီးရင် လွင့်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့ နေရာ လိုက် ပို့ပါနော်’

'ဘာပြုလို့ လဲကွယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင်
သမီးအိမ်ကကားရောက်လာမှာ လေ'

‘ဒယ်ဒီကို လွင်ပြောစရာရှိလို့ ပါ။ သရဖီကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားပြီး ကျောင်းတက်ခိုင်းမလို့ လေ’

‘သမီးတို့ အတွက် တာဝန်ပိုနေပါ့မယ်ကွယ်’

‘မပိုပါဘူး ဦးကြီးရယ်။ ဒယ်ဒီက သိပ်ချမ်းသာတာလေ ၊
ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းကို ဒါလောက်တော့ တာဝန်ယူရမှာ ပါ’

ဒယ်ဒီနဲ့ ဦးကြီးက ညီအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲသာဆိုတယ် တစ်ခါမှ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မဆက်သွယ်ကြဘူးနော်’

‘အေးကွယ့်၊ အဆက်အသွယ်က ပြတ်သွားတယ်လေ၊ မောင်စောနောင်က ရန်ကုန်မှာ သူဌေးသမီးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကတည်းကပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်နော် လွင့်ကို ဒီကို လာပို့မှ ပဲ လွင့်မှာ ညီမလေးတစ်

ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သိရတော့တယ်’

ညီအစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲ သရဖီကြိုင်သင်းကို မေစောလွင်က
ချစ်ခင်စွာကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

‘ကဲ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ။ လာကြတော့’

‘လာပါပြီ အမေ’

ထမင်းစားသောက်ပြီး ဦးဘသိန်းက မေစောလွင်ကို ရန်ကုန်သို့ တ
ယ်လီဖုန်းဆက်ရန် လိုက်ပို့သည်။ ။ မေစောလွင်က သရဖီကြိုင်သင်း
ကျောင်းကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြည့်ပြီး သဘောတူညီမှု ရသွားသည်။ ။

သရဖီကြိုင်သင်းကို ပြန်လာသည့်အခါမှာ ဝမ်းသာအားရ ပြောပြသ
ည်။ သူနှင့်တစ်ပါတည်း ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့ရန် ပြောသည်။ ။

‘သရဖီမှာ ဘာမှ မပြင်ဆင်ရသေးဘူး မမလွင်ရယ်’

‘တစ်ခါတည်းသာ လိုက်ခဲ့ပါ သရဖီ။ အဝတ်အစားအတွက် မပူနဲ့။ ။ ရ
န်ကုန်မှာ မမလွင်မှာ အများကြီး။ မဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေဆို ဘီရိုနဲ့
တစ်လုံးပဲ။ သရဖီအတွက် ကောင်းကောင်း ကြီး ဖူလုံတယ်’

သရဖီကြိုင်သင်းရဲ့ ပညာရေးအတွက်မို့ မိဘနှစ်ပါးက သရဖီကြိုင်
သင်းကို ရန်ကုန်သွားနေရန် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့တွင် မေစောလွင်တို့ အိမ်က ပါဂျာရိုကားပြာကြီး ရော
က်လာသည်။ ။ ဒရိုင်ဘာ ဦးထူးနှင့်အတူ အဖော်တစ်ယောက်သာ ပါလာ
သည်။ ။

‘ဦးထူး၊ ဒယ်ဒီမပါလာဘူးလား’

‘အလုပ်မအားလို့ မပါလာဘူး’

ဦးထူးက ကားပေါ်က ဦးစောနောင်ဝယ်ပေးလိုက်သော ပစ္စည်းများ
ကို ချသည် ။

‘ဆရာက ဒီက ဦးကြီးတို့ အတွက် လက်ဆောင်တွေ ပေးလိုက်တယ်’

‘မောင်စောနောင်က သက်သက်ဒုက္ခရှာတယ်ကွယ်’

‘ဆွေမျိုးအချင်းချင်း ဒါလောက်လေး ကူညီရတာများကွယ်’

ဦးထူးနှင့် အဖော်က ကားတွင်းက ပစ္စည်းများကို အိမ်ပေါ်သို့ သယ်
ယူလာကြသည် ။

‘ကဲ ခရီးပန်းလာတယ်၊ နားကြဦး၊ မနက်ဖြန်မှ ပြန်ကြမှာ မဟုတ်
လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးကြီး’

‘ရေမိုးချိုးပြီး နားကြပါ။ ပြီးရင် ထမင်းစားကြတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး’

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောမှာ ပြင်ဦးလွင်မှာ ထွက်ရန်ပြင်သည်
။ တစ်ခါမျှ မခွဲခွာဖူးသော မိဘများကို ခွဲခွာခါနီး ကန်တော့ရင်းနှင့် သရ
ဖီကြိုင်းသင်းက မျက်ရည်ဝဲနေသည် ။

‘သမီးလေး ရန်ကုန်မှာ လိမ်လိမ်မာမာနေနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ’

‘သရဖီက လိမ်မာပြီးသားပါ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ’

မေစောလွင်က သရဖီကြိုင်သင်းဘက်ကနေ ပြောလိုက်သည်။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခြံဝန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ လက်တပြုပြင်နှင့် ကျန်ခဲ့သော မိဘများကို ကြည့်ပြီး သရဖီကြိုင်သင်း ငိုမိသည်။

‘သရဖီရယ် ပညာရေးအတွက် ခဏခွဲရတာပဲ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ နော်’

ညီအစ်ကို မောင်နှမ အရင်းအချာမရှိသော မေစောလွင်က သရဖီကြိုင်သင်းအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသည်။ သရဖီကြိုင်သင်းရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ဖြေသိမ့်ပေးလိုက်သည်။

‘ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကျောင်းတက်ရင်းနဲ့ သရဖီ ပျော်သွားမှာ ပါ’

မေစောလွင်က သရဖီကြိုင်သင်းကို ပျော်ရွှင်စရာအကြောင်းလေးတွေ ရွေးပြောပြီး လိုက်ပါလာကြသည်။

အခန်း (၂)

ခုနစ်မိုင်ရှိ ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝန်းထဲသို့ ဦးထူးက ကားကိုမောင်းဝင်ခဲ့ပြီး နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားကို အိခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ ။

လှေကားထိပ်ကနေ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးက အူယားဖားယား ပြေးဆင်းလာသည်။ ။

‘မေစောလွင်တို့ ပြန် လာပြီကိုး၊ မှန်းထားတာထက် နောက်ကျနေလို့ ဒေါ်အေးက မျှော်နေတာ’

ဒေါ်အေးက ရွမ်းရွမ်းဝေအောင် ပြောနေသလောက် မေစောလွင်ရဲ့ မျက်နှာက တည်တင်းနေသည်။ ။

‘ဒယ်ဒီရော ဒေါ်အေး’

‘အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အပြင်သွားတယ်’

‘ကားပေါ်က ပစ္စည်းတွေ ချလိုက်ပါ’

ဒေါ်အေးကို မေစောလွင်က အသံမာမာနှင့် ပြောပြီး လှေကားငါထစ်ကို တက်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သည်။ ။ သရဖီကြိုင်သင်းက တစ်နိုင်ပစ္စည်းတွေကို သယ်ချလာသည်။ ။ ဒေါ်အေးက နောက်က အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ပါလာသည်။ ။

‘လွင့်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ အခန်းထဲသွားထည့်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ သရဖီအတွက် အခန်းပြင်ထားတာ’

‘ဆရာပြောလို့ လွင့်အခန်းနဲ့ ကပ်လျက်ကို ပြင်ထားတယ်’

‘လွင့်အခန်းနဲ့ ကပ်လျက်က အိပ်ခန်းမှ မဟုတ်တာ ဒေါ်အေးကလည်း ’

‘အရင်က အခန်းက ဟုတ်တယ်လေ။ အခုအခန်းကတော့ ကပ်လျက် အိပ်ခန်းရှိတယ်’

‘ဘာပြောတယ်၊ လွင့်အခန်းက အရင်အခန်း မဟုတ်ဘူး လား’

မေစောလွင်က ဆတ်ခနဲထရပ်ပြီး ဒေါ်အေးကို ရန်လိုစွာ မေးသည် ။ ဒေါ်အေးက ခင်ပွန်းသည် ဦးထူးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဖြေလိုက်သည် ။

‘ဟုတ်တယ်လွင်၊ ဆရာက အပေါ်ထပ်ကို အခန်းပြောင်းပေးလိုက်ဆိုလို့ သူပြောင်းခိုင်းတဲ့ အခန်းကို ပြောင်းထားပါတယ်’

‘နေစမ်းပါဦး၊ ဒယ်ဒီက ဘာသဘောလဲ။ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ လွင် အရင်အခန်းမှာ ပဲ ပြန်နေမယ်’

‘နေလို့ ရဘူး။ အဲဒီအခန်းကို သော့ခတ်ထားတယ်’

‘ဒါဆို သော့ကိုဖွင့်မယ်’

‘သော့က ဆရာ့ဆီမှာ ’

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒယ်ဒီက ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ လွင်လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး’

‘မကျေနပ်ရင် သူပြန်လာတော့ ပြောပေါ့ကွယ်။ ခုလောလောဆယ် အပေါ်ထပ်ကို သေတ္တာတွေ ပို့လိုက်မယ်နော်’

‘ကဲ... ပို့ ပို့၊ ဒီမှာ ဖြင့် ခရီးပန်း လာပြီး နားချင်ပြီ’

စုစုဆောင့်ဆောင့်ဖြစ်နေသော မေစောလွင်ကို ကြည့်ပြီး သရဖီကြို
င်သင်းက အံ့သြနေသည်။

‘မမလွင်က ဘာပြုလို့ ဒေါ်အေးကို ရန်လိုနေလဲ မသိဘူး’

‘မိန်းကလေးလည်း တစ်ခါတည်း အပေါ်ကို လိုက်ခဲ့နော်၊ ဒေါ်အေး
အခန်းပြပေးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သရဖီကြိုင်သင်းက သူ့ရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်လေးကို ဆွဲပြီး သူတို့
နောက်ကနေ လှေကားကို တက်ခဲ့သည်။ ။ မေစောလွင်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို
အခန်းထဲသို့ ဒေါ်အေးက ထည့်ပေးသည်။ ။ မေစောလွင်က အခန်းထဲဝင်
သွားသည်။ ။

‘မိန်းကလေးအခန်းက ဒီအခန်းကွယ့်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်အေး’

‘မိန်းကလေးက သနပ်ခါးကြိုက်တတ်ပုံပေါ်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ခဏနေရင် သနပ်ခါးတုံးနဲ့ ကျောက်ပျဉ်လာပေးမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်အေး’

မေစောလွင်က သနပ်ခါးလိမ်းလေ့လိမ်းထမရှိ၍ ဒေါ်အေးက
သရဖီကြိုင်သင်းကိုလည်း မေစောလွင်ကို ထင်သည်။ ။ ဒါကြောင့် သန
ပ်ခါးကျောက်ပျဉ်ကို မစီစဉ်ပေးထားခြင်းပါ။

သရဖီကြိုင်သင်းက အခန်းထဲမှာ ခဏနားနေစဉ် ဒေါ်အေးက ပြန်

ရောက်လာသည်။ ။

‘မိန်းကလေးရေ ဒီမှာ သနပ်ခါးတုံးနဲ့ ကျောက်ပျဉ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘သရဖီကြိုင်သင်းပါ ဒေါ်အေး’

‘ရေမိုးချိုးပြီး နားပါကွယ်၊ ပြီးမှ ထမင်းစားကြတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဒေါ်အေးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။
သရဖီကြိုင်သင်းက အဝတ်အစားလဲပြီး ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။
ရေမိုးချိုးပြီး သနပ်ခါးရေကျလေး လူးလိုက်စဉ် ခရီးပန်းလာသမျှ အ
မောပြေသွားသည်။ ။

ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲပြီး အနားယူရင်းနှင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။
ချက်ပြုတ်ပြီးစီး၍ ညစာကိုပြင်ပြီး ဒေါ်အေးက လာနှိုးတော့မှ
သရဖီကြိုင်သင်းက အိပ်ရာက နိုးသည်။ ။

‘သရဖီရေ ထမင်းစားကြရအောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်အေး’

အိပ်နေဆဲဖြစ်သော မေစောလွင်ကိုပါ ဝင်နှိုးပြီး အောက်ထပ်ဆင်း
ခဲ့သည်။ ။ ထမင်းစားပွဲမှာ ဦးစောနောင်က ရောက်လာပါပြီ။

‘လာ သမီးတို့ ထမင်းစားကြရအောင်’

မေစောလွင်က ဖခင်ကိုမြင်သည် နှင့် မျက်နှာလေး စူပုပ်သွားသည်
။ ကုလားထိုင်မှာ ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ချရင်း မကြည်မသာ မျက်နှာထားနှင့်
ဖခင်ကို ကြည့်သည်။ ။

‘ဒယ်ဒီ ဘာပြုလို့ လွင့်ကို အခန်းပြောင်းလိုက်တာလဲ’

‘ပြောင်းနေစေချင်လို့ ပေါ့’

‘ဘာပြုလို့ လဲ ဒယ်ဒီ’

‘အဲဒါတွေ မမေးနဲ့ သမီး၊ ဒယ်ဒီက ဘယ်တော့မဆို သမီးနဲ့ ကောင်း
ကျိုးကိုပဲ ရှေ့တယ်ဆိုတာကို ယုံ’

‘အခန်းပြောင်းပစ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ’

‘ဆိုင်မဆိုင် သမီးအသိဆုံးပါ’

မေစောလွင်က အခန်းပြောင်းခံလိုက်ရ၍ တယ်လီဖုန်းနှင့် ဝေးသွား
ရသည်။ ဒါကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ ဖခင်ကလည်း တယ်လီဖုန်း
နှင့် ဝေးသွားအောင် မေစောလွင်ကို တမင်ပင် အပေါ်ထပ်သို့ ပို့လိုက်သ
ည် ဆိုတာကို မေစောလွင်ကို ကောင်းကောင်း ကြီး သဘောပေါက်သည်
။

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဆိုသလို တစ်ဦးရဲ့ အကြံကို တစ်ဦးက သိနေသ
ည်။ မေစောလွင်က ထပ်ပြီး စောဒကတက်ရန် ခက်သွားသည်။

‘သရဖီက စာရင်းကိုင်သင်တန်းတက်ချင်တာဆို’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး၊ အလုပ်ကောင်းကောင်း တစ်ခုရဖို့ အတွက်
အခြေခံပညာတစ်ခုကို သရဖီ လိုချင်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ။ ပညာလိုလားတဲ့ လူကို မြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့ ဦး
လေး စေတနာရှိပါတယ်။ ကျောင်းကိစ္စ ဦးလေး စုံစမ်းပေးမယ်၊ သင်ဖို့
ကြိုးစားဖို့ က သမီးတာဝန်နော်’

‘စိတ်ချပါဦးလေး၊ သရဖီ ကြိုးစားမှာ ပါ’

‘အေး ကောင်းတယ်။ ကိုယ့်ဘဝ တက်လမ်းကို ရှာချင်တဲ့ သရဖီရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ဦးလေး ချီးကျူးတယ်’

ဦးစောနောင်က တကယ်ပင် ရင်ထဲက ချီးကျူးစိတ်ရှိနေပါသည်။ မလိမ်မာသော သမီးကိုကြည့်ပြီး သရဖီနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီး မိတဆိုးလေးကို အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်ခဲ့သည်။ မေစောလွင်က ဖခင်ရဲ့ မေတ္တာပေါ်တွင် လွဲမှားသော အခွင့်အရေးများ ယူခဲ့သည်ပဲ။

သမီးလေး လိမ်မာပါစေလို့ စိတ်ထဲက ကျိတ်ဆုတောင်းနေသည်။ မေစောလွင် အပေါ်တွင် တော့ စည်းကမ်းတွေ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ထားရမည်သာ။

‘ဒယ်ဒီ လွင့်ကို အခန်းပြောင်းပေးပါ’

‘မပြောင်းပေးနိုင်ဘူးလွင်၊ နောက်ထပ် ဒယ်ဒီကို ဘာမှ အရေးမဆိုနဲ့’

‘ဟင်... ဒယ်ဒီက ငါ့အပေါ် ပြတ်သားလှချည်လား၊ ငါ့ကို အမြဲအလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ဒယ်ဒီ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ငါ့ကို မချစ်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့’

မကျေမနပ် ဝမ်းနည်းစိတ်များ နှင့် မေစောလွင်က ထမင်းစားနေသည်။ ပြီးမှ အကြံရလာကာ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ထပ်ပြီး တောင်းဆိုလိုက်သည်။

‘ဒယ်ဒီ လွင် ဆယ်တန်းပြန်ဖြေမယ်’

‘တကယ်ဖြေမယ်ဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့’

‘လွင် တကယ်ဖြေမှာ ပါ ဒယ်ဒီရယ်’

‘အင်း ဖြေပေါ့’

‘ဒီတိုင်းဖြေလို့ မရဘူး လွင် ကျူရှင်တွေတက်ရမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့’

‘ကျူရှင်ကို တက်မှ ဖြစ်မှာ လားကွယ်’

ဦးစောနောင်က မေစောလွင်ရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးသ
ည်။

‘ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ။ ကျူရှင်တက်မှ ဖြစ်မယ်’

‘ဒါဆိုကောင်းပြီ။ လွင်က ကျူရှင်ကို သွားစရာမလိုဘူး။ ကျူရှင်က
လွင့်ဆီ လာလိမ့်မယ်’

‘ဘာပြောတာလဲ ဒယ်ဒီ’

‘အိမ်မှာ ကျူရှင်ဆရာတွေ ခေါ်သင်ပေးမယ်။ ဒါဆို လုံလောက်ပြီပဲ’

‘ဟို နာမည်ကြီးတဲ့ ကျူရှင်ကို လွင်က တက်ချင်တာ’

‘ရတယ်။ နာမည်ကြီးတဲ့ ကျူရှင်ဆရာကို အိမ်ခေါ်ပေးမယ်။ ဘယ်
လောက်ကုန်ကုန် ဒယ်ဒီ အကုန်ကျခံနိုင်တယ်’

ဆီလို အပေါက်ရှာပြီး အိမ်မှ ထွက်ရရေးကို ထွက်ပေါက်ရှာနေသော
မေစောလွင် အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဦးစောနောင်သည် အ
စစ မေစောလွင်ထက် တစ်ကွက်ကြိုမြင်နေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ လွင်။ ကျူရှင်ဆရာကို ဒယ်ဒီ စီစဉ်လိုက်ရတော့မလား’

‘ဒယ်ဒီသဘော’

မေစောလွင်က စူအောင့်အောင့်နှင့် ဖြေသည်။ ဦးစောနောင်က ကျေ

နပ်စွာ ပြုံးနေသည် ။

သိပ်ချစ်ရသော တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို သူ အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်ခဲ့သည် ။ မေစောလွင်က အလိုလိုက်မှုအပေါ်တွင် အခွင့်အရေးကို လွဲမှားစွာ သုံးခဲ့သည် ။

ယခု အချိန်မဟာ ဦးစောနောင်သည် သမီးကို ချစ်သော်လည်း မိုက်တွင်းတူးနေသော သမီးကို အလိုမလိုက်နိုင်ပါ။ မေစောလွင်ရဲ့ တိုးတက်ကောင်းမွန်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်က သူ ကြပ်မတ်ကွပ်ကဲရပါတော့သည် ။

သရဖီကြိုင်သင်းက သားအဖနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး နားမလည်သလို ရှိနေသည် ။ သူတို့ သားအဖကို ကြည့်ရသည် မှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်သည် ကို လေ့လာမိသည် ။

အခန်း (၃)

‘ဆရာ’

‘ဘာလဲ သန်းလွင်’

‘ရန်ကုန်က ကြီးကြီးမာလာကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဆရာဘာဖြစ်သွားတာလဲ’

‘ငါ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘ဆရာ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုအတွက် စိတ်ညစ်နေသလိုပဲ’

‘ဇာတ်လမ်းစဉ်းစားနေတာပါကွာ’

‘ခါတိုင်း ဇာတ်လမ်းစဉ်းစားရင် ဆရာမျက်နှာက အဲ့လို မမှိုင့်နေပါဘူး။ ဆရာတစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ထမင်းလည်း ကောင်းကောင်း မစားဘူး’

‘ကဲပါ သန်းလွင်ရာ၊ ငါ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားချင်လို့ မင်း လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွားနေကွာ’

စုံထောက်ဝတ္ထုတွေ ရေးသားခြင်းဖြင့် နာမည်ကြီး စူပါတန်းဝင်သော စာရေးဆရာ မိုးမြင့်ယံက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့် တပည့်ဖြစ်သူ သန်းလွင်ကို အနားမှ ပထုတ်လိုက်သည် ။

သူ့ဆရာကို ကြောက်ရသော သန်းလွင်က ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းနှု

င့် သူ့အနားမှ ထွက်သွားသည်။ မိုးမြင့်ယံက ပြတ်သွားသော အတွေး
စများကို ပြန်ကောက်လိုက်သည်။

ဒေါ်မာလာသည် မိဘမဲ့တ ဂူလေးနှစ်ယောက်ကို ကြီးပြင်းအောင်
ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ချစ်သူရှိလျက်နှင့် အိမ်ထောင်မပြုတော့
ဘဲ ဂူလေးနှစ်ယောက်အတွက် သူမရဲ့ ဘဝကို မြှုပ်နှံခဲ့သည်။

ဂူလေးနှစ်ယောက် သူစိမ်းရဲ့ ငြိုငြင်မှုကို မခံစေချင်၍ တစ်ကိုယ်
တည်း အပျိုကြီးဘဝနှင့် ရှာဖွေကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ။
တူအကြီးဖြစ်သူ မိုးမြင့်ယံက လိမ်မာရေးခြားရှိလွန်းသည်။ ကြီးဒေါ်ရဲ့
ကျေးဇူးကို သိတတ်သည်။

ဘွဲ့တစ်ခုကို ရအောင်ယူပြီးနောက် ဝါသနာပါသော စာရေးခြင်းကို
လုပ်ခဲ့သည်။ ပါရမီပါတော့ မိုးမြင့်ယံက ပရိသတ်တွေရဲ့ အားပေးမှု
ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝရခဲ့ပြီး နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သ
ည်။

သူ့ထက် ခြောက်နှစ်ငယ်သော ညီလေး တိုးမြင့်ယံကို
အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ဆယ်တန်းနှစ်ရောက်
သည် နှင့် တိုးမြင့်ယံက အပေါင်းအသင်းစုံလာသည်။

ထိုကိစ္စအတွက် ညီဖြစ်သူကို မကျေနပ်၍ ဆိုဆုံးမခဲ့သည်။ သူက စ
ည်းကမ်းတင်းကျပ်စွာ ထားသော်လည်း ဒေါ်မာလာက တိုးမြင့်ယံက
အလွန်အလိုလိုက်လွန်းသည်။

မိုးမြင့်ယံက ခရီးထွက်သည့် အချိန်အခါများ တွင် တိုးမြင့်ယံက လွ
တ်ချင်တိုင်းလွတ်နေသည်။ ထိုအကြောင်းတွေကို ဒေါ်မာလာက အုပ်
ထားသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မပြေလည်မှာ ဒေါ်မာလာလာက လွန်
စွာ စိုးရိမ်နေသည်။

ဒီနေ့ မိုးမြင့်ယံက ရန်ကုန်သို့ ဖုန်းဆက်လိုက်စဉ် ဒေါ်မာလာက ရန်ကုန်ကို အမြန်ပြန်လာပါရန် ပြောသည်။ တိုးမြင့်ယံသည် အိမ်မကပ်သလို ပြောဆိုစကားလည်း နားမထောင်။ ပိုက်ဆံလည်း အရမ်းသုံးနေသည် လို့ ဆိုသည်။

‘ဒုက္ခပါပဲ။ တိုးမြင့် ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ ကြီးကြီးပြောသလိုဆိုရင် သူ့အရမ်းဆိုးနေပြီ။ မဖြစ်ဘူး ။ ငါ ရန်ကုန် အမြန်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်’

‘သန်းလွင်ရေ သန်းလွင်’

‘ဗျာ ဆရာ’

သန်းလွင်က ထူးရင်းနှင့် သူ့ထံသို့ ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

‘မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်မယ်၊ လေယာဉ်လက်မှတ် ရနိုင်မလား’

‘မပြောတတ်ဘူး ဆရာ၊ မေးကြည့်ရမှာ ပဲ’

‘အေးကွာ၊ ရအောင် ကြိုးစားကြည့်စမ်းပါ’

‘နေပါဦး ဆရာရယ်။ ဆရာပြောတော့ မြစ်ကြီးနားမှာ တစ်လလောက် နေမှာ ဆို၊ ဝတ္ထုပြီးမှ ပြန်မှာ ဆို’

‘သန်းလွင်ရာ မင်း သိပ်လျှာရှည်တာပဲ။ ငါပြောသလို လုပ်ကွာ’

မိုးမြင့်ယံ ခရီးထွက်လျှင် မိုးမြင့်ယံအတွက် ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ဒေါ်မာလာက ပုံနှိပ်တိုက်က သန်းလွင်ဆိုသော အလုပ်သမားလေးကို အဖော်ထည့်သည်။

သန်းလွင်က ချက်ရေးပြုတ်ရေး လျှော်ဖွပ်ရေးကအစ အကုန်နိုင်နင်းစွာ ကျွမ်းကျင်ပြီး လုပ်ကိုင်တတ်သည်။ ဒေါ်မာလာက သန်းလွင်ပါမှ စိတ်ချသဖြင့် ခရီးသွားတိုင်း သန်းလွင်ကို ထည့်လိုက်သည်။

မြစ်ကြီးနားသို့ သူတို့ ရောက်လာကြသည် မှာ နှစ်ပတ်ကျော်ကျော် ပင် ရှိသေးသည်။ ဒေါ်မာလာက တိုးမြင့်ယံကြောင့် ပြန်လာပါဆို၍ ပြန် ရပေဦးတော့မည်။

တော်ရုံကိစ္စ အရေးမကြီးဘဲနှင့် ဒေါ်မာလာသည် သူ့အား ပြန်လာရ န် ခေါ်မည်မဟုတ်။ ညီအတွက် တွေးရင်းနှင့် မိုးမြင့်ယံက ပင့်သက်အခါ ခါချပြီး ရတတ်မအေးအောင် ဖြစ်နေသည်။

သန်းလွင်ပြန်အလာကို လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် မျှော်နေသည်။ တိုးမြင့် ယံအတွက် သူ့ရင်မှာ သောကတွေ ဖိစီးနေသည်။ သန်းလွင်က ထင် ထားသည့်အချိန်ထက် နောက်ကျပြီး ပြန်လာသည်။

‘မင်းကလည်း ကွာ သွားတာကြာလိုက်တာ ရခဲ့ရဲ့ လား’

‘ရပါတယ် ဆရာ’

‘တော်သေးတာပေါ့’

‘ဆရာက တော်သေးတာပေါ့ လုပ်နေ။ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလက်မှတ် နှစ်စောင်ရဖို့ ဘယ်လောက်ပြောခဲ့၊ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ ပါးစပ်ကတောင် အမြှုပ်တစ်စုံ ဖြစ်နေပြီ’

‘အမြှုပ်တစ်စုံဖြစ်နေရင် ပါးစပ်သွားဆေးလိုက်ပါ။ မင်းဟာ အ တော်လျှာရှည်တဲ့ ကောင်ပဲ’

‘ဆရာကလေ အလကားနေရင်း စိတ်တိုနေတာပဲ။ ဒီမှာ တပည့် ကျော်က ခိုင်းလိုက်ရင် ဘယ်တုန်းကများ မဖြစ်လာတာရှိလို့ လဲ’

‘အေး ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပြန်ဖို့ ကို ပြင်ဆင်လိုက်တော့’

‘စိတ်ချပါ ဆရာရယ်။ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်ရအောင်

သိမ်းဆည်းပေးပါမယ်’

သန်းလွင်က ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် မိုးမြင့်ယံက အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ရောက်မှ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ရေးနိုင်တော့မည်။ လိုအပ်သည့်ကုန်ကြမ်းအတွက် မှတ်သားစရာတွေကို သွားရောက်လေ့ လာပြီး မှတ်သားလိုက်သည်။ ။

မိုးမြင့်ယံတွင် မိဘနှစ်ပါးချန်ခဲ့သော အိမ်က ဘောက်တော်တွင် ရှိသည်။ ခြံဝန်း အသင့်အတင့်ကျယ်သလို တစ်ထပ်တိုက်ကလေးကလည်း အသင့်အတင့် ကောင်းပါသည်။ ။

အမေ့ရဲ့ အစ်မ ဒေါ်မာလာက မိုးမြင့်ယံတို့ မိဘနှစ်ပါးစလုံး လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး ဆုံးသွားကတည်းက တူလေးနှစ်ယောက်ကို တာဝန်ယူ ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။ မိဘတွေ ချန်ထားသော စီးပွားရေး လက်ငုပ်လက်ရင်းကို ဒေါ်မာလာက ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ။

မိုးမြင့်ယံ အရွယ်ရောက်လာတော့ ထိုစီးပွားရေးကို ကူညီလုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။ ။ စာရေးဝါသနာပါသော မိုးမြင့်ယံက ဒေါ်မာလာကို အကူသဘောမျိုးနှင့်သာ လုပ်ပေးခဲ့ပြီး ဒေါ်မာလာကိုပဲ ဦးဆောင်လုပ်စေသည်။ ။

တိုးမြင့်ယံက လိုသမျှငွေကို ဒေါ်မာလာထံမှ တောင်းရမ်းသုံးသည်။ ဒေါ်မာလာကလည်း အလိုလိုက်ကာ လိုအပ်သည် ထက် ပိုပေးတတ်သည်။ ။

နေဖင်ထိုးမှ အိပ်ရာထပြီး တိုးမြင့်ယံက အပြင်ထွက်ရန် ပြင်သည်။ ။

အပြင်မထွက်မီ ဒေါ်မာလာထံမှ မုန့်ဖိုးတောင်းသည်။ ။

‘ကြီးကြီး သားကို မုန့်ဖိုးရော ကျူရှင်လခပါ ပေးပါ’

‘ဟဲ့ ကျူရှင်လခတွေ လဆန်းကတည်းက အကုန်ပေးပြီးသားလေ’

‘တစ်ဘာသာအတွက် ကျန်သေးတယ် ကြီးကြီးရဲ့’

‘မဟုတ်တာပဲ တိုးရယ်။ ကြီးကြီး စာရင်းစာအုပ်ထဲမှာ မှတ်ထားတယ်။ အားလုံးပေးပြီးသားပါ’

‘ဟာ ကြီးကြီးကလည်း တူအရီးချင်း သူစိမ်းဆန်လိုက်တာဗျာ။ စာရင်းစာအုပ်ထဲများ မှတ်ရသေးလား’

‘အသုံးစရိတ်မှန်သမျှ ကြီးကြီးမှတ်တတ်တာ မင်းသိရဲ့ သားနဲ့ ကွယ်’

‘ကဲပါ ကြီးကြီးရယ်။ ပေးပြီးရင်လည်း ထပ်ပေးလို့ ရပါတယ်။ ငရဲမကြီးပါဘူး’

တိုးမြင့်ယံက မျက်နှာလေး ပြောင်စပ်စပ်နှင့် ဒေါ်မာလာရဲ့ ရှေ့မှာ လက်ဝါးဖြန့်ပြီး တောင်းသည်။ ။

‘ကြီးကြီးမှာ မုန့်ဖိုးပေးစရာဆိုလို့ သားတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ ။ ပေးနော်’

‘တော်ပြီ တိုး။ မင်း ပိုက်ဆံ သိပ်သုံးနေတယ်။ ကြီးကြီးမကြိုက်ဘူး’

‘ပေးပါ ကြီးကြီးရယ်’

တိုးမြင့်ယံကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မာလာက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။ တိုးမြင့်ယံသည် ယခင်ကလို စိုစိုပြည်ပြည်မရှိတော့ ။ ပန်ချုံးလာသလို သူ့မျက်လုံးရဲ့ အကြည့်တွေကိုလည်း မကြိုက်ပါ။

ဒါကြောင့် တိုးမြင့်ယံတောင်းသည့် မုန့်ဖိုးကို မပေးရန် ဆုံးဖြတ်သ

ည် ။ တိုးမြင့်ယံက ရွဲ့ပြီးတောင်းသည် ။ ဒေါ်မာလာက တင်းခံနေတော့
တိုးမြင့်ယံက စိတ်မရှည်တော့ပါ။ သူ့အတွက် သိပ်လိုအပ်နေသော ပိုက်
ဆံမရ၍ ဒေါသဖြစ်လာသည် ။

‘ကြီးကြီး တကယ်မပေးဘူးလား’

‘မပေးဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ’

‘ရတယ်လေ၊ မပေးချင်ရင် ဒီက ဗွီဒီယို အောက်စက်ကို
ယူသွားရုံပေါ့’

‘တိုးနော်၊ ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့’

‘အတည်ပြောနေတာ ကြီးကြီး’

တိုးမြင့်ယံက ပြောရင်းနှင့် လျင်မြန်စွာ အောက်စက်က ဝါယာကြိုး
ကို ဖြုတ်လိုက်သည် ။

‘မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ အဲဒီစက်ကို မထိနဲ့’

‘ကြီးကြီး ပိုက်ဆံမပေးရင် ဒီစက်ကိုယူရမှာ ပဲ’

‘ငါ့ကို မကြပ်မကိုင်နဲ့ မပေးဘူးတိုး’

‘မပေးရင် ဒီစက်ကို ယူရမှာ ပဲ’

‘စက်ကို ပြန်ချထားလိုက်ပါ’

‘မချနိုင်ဘူး ကြီးကြီး’

‘မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ တစ်လ တစ်လ မင်းသုံးတဲ့ မုန့်ဖိုးက မ
နည်းဘူး။ မင်း ဘာတွေလုပ်နေလဲ’

‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေလဲ ခင်ဗျားကြီး သိစရာ မလိုပါဘူး’

‘ဟဲ့ တိုး မင်းငါ့ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် မင်း အတော်မိုက်ရိုင်း နေပါလား’

ဒေါ်မာလာနှင့် တိုးမြင့်ယံတို့ အချီအချ စကားများ နေကြသည် ။ တိုးမြင့်ယံရဲ့ နင်းသီးမိုက်ရိုင်းသော စကားများကို ကြားရပြီး ဒေါ်မာလာက ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ငိုနေသည် ။

ထိုအချိန်မှာ မိုးမြင့်ယံတို့ ပြန်ရောက်လာသည် ။ ခြံဝမှာ ပဲ အငှားကားကို ရပ်ခိုင်းပြီး လူဝင်ပေါက်ကနေ ဝင်လာခဲ့သည် ။ အိမ်ထဲက အချေအတင် စကားသမများက မိုးမြင့်ယံကို ဆီးကြိုသည် ။

တိုးမြင့်ယံရဲ့ ရိုင်းပျနင့်သီးသော စကားတွေကို ကြားရပြီး မယုံနိုင်ဖြစ်သလို ဒေါသလည်း အရမ်းဖြစ်သည် ။ အိမ်ထဲသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့်ဝင်ခဲ့သည် ။ ။ ဒေါ်မာလာကို လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ရန်ထောင်နေသော တိုးမြင့်ယံကိုမြင်ပြီး မထိန်းသိမ်းနိုင်အောင် ဒေါသဖြစ်သွားသည် ။

‘ခွပ်’

ပြေးပြီး တိုးမြင့်ယံကို လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်သည် ။ နှစ်ချက်သာ ထိုးရသေးသည် ကို တိုးမြင့်ယံက ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲသွားသည် ။

‘ဟဲ့ သားကြီး တော်ပါတော့ကွယ်။ တော်ပါတော့’

ဒေါ်မာလာက သူ့ကို အတင်းဖမ်းချုပ်ပြီး ငိုယိုတောင်းပန်သည် ။

‘ဒီကောင် သိပ်မိုက်ရိုင်းတယ်။ သားတို့ ကို မိဘနဲ့ မခြား ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လာတဲ့ ကြီးကြီးကို သူ မိုက်ရိုင်းလွန်းတယ်ဗျာ’

‘ကိုကို ကျွန်တော့်ကို ထိုးတယ်နော်’

‘အေး ထိုးတယ်။ မင်းလို မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင်ကို ထပ်ပြီးတောင် ဆုံး
မရဦးမယ်’

‘အေးပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကြီးက အကြီးဆိုတော့ အနိုင်ကျင့်နိုင်တာပေါ့’

‘တယ်လေ ၊ ထပ်ထိုးလိုက်ရ သေတော့မယ်’

‘တော်ပါတော့ သားကြီးရယ်။ လာ လာ။ အခန်းထဲမှာ နားလိုက်ဦး။
ခရီးရောက်မဆိုက် ဒေါသဖြစ်ရတယ်ကွယ် မကောင်းလိုက်တာ’

ဒေါ်မာလာက မိုးမြင့်ယံကို ချောမော့ပြီး သူ့အခန်းဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွား
သည် ။ သန်းလွင်က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ ကြားထဲ ဝင်မပါရဲ၍ ဧည့်
ခန်းမှာ ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေသည် ။

‘တောက် အကြီးဖြစ်ပြီး နိုင်စားတာ လုံးဝ မခံနိုင်ဘူး’

တိုးမြင့်ယံက တက်ခေါက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကျုံးရုန်းထသည် ။ နာ
ကျင်သွားသော မေးရိုးကို ပွတ်ပြီး အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည် ။

ဒေါ်မာလာက တူအကြီးကို ချောမော့ချွေးသိပ်ပြီး တူအငယ်ရဲ့အခြေ
အနေကို ကြည့်ရန် ထွက်လာစဉ် တိုးမြင့်ယံက မရှိတော့ပါ။

‘ဟဲ့ သန်းလွင် တိုးရော’

‘အိမ်ထဲက ပြေးထွက်သွားတယ်’

‘မင်းနယ့်ကွယ် တားထားလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ’

‘သူက ဒေါသခပ်ကြီးကြီးနဲ့ မတားရဲပါဘူးဗျာ’

‘ဒီကလေးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ငါသေချင်တယ်’

ဒေါ်မာလာက စိတ်ဆင်းရဲစွာနှင့် တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေသည် ။

အခန်း (၄)

ဦးစောနောင်က သရဖီကြိုင်သင်းကို
စာရင်းကိုင်သင်တန်းကျောင်းမှာ အပ်ပေးသည်။ သရဖီကြိုင်သင်းအ
တွက် ကျောင်းစရိတ် လမ်းစရိတ်ကအစ ပြည့်စုံအောင် ထောက်ပံ့သည်
။

‘သင်တန်းကိုကြိုးစားပြီးတက်နော်။ အဲဒီသင်တန်းအောင်ရင်
ကွန်ပျူတာ သင်ပေးဦးမယ်။ ပြီးရင် အလုပ်ကောင်းကောင်း ရှာပေးမယ်
,

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေးရယ်။ သရဖီ ကြိုးစားပါ့မယ် ။ ဒါမှ ဖေ
ဖေတို့ နဲ့ ဦးလေးကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်နိုင်မှာ ’

‘ဦးလေးကို ကျေးဇူးဆပ်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်။ သရဖီကြိုးစမ်းပြီး
ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်ရင် ဦးလေး ကျေနပ်ပါတယ်’

ဦးစောနောင်နှင့် သရဖီကြိုင်သင်းတို့ စကားပြောနေသည် ။ ခပ်လှ
မ်းလှမ်းမှ မေစောလွင်က ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေသည် ။ သ
ရဖီကြိုင်သင်း ရောက်လာမှ ဖခင်က သူ့ကို ဂရုစိုက်မှ အလေးထားမှု ပိုန
ည်းလာသည် ဟု ထင်သည် ။

ဦးစောနောင်က သရဖီကြိုင်သင်းကို သင်တန်းကျောင်းသို့ ကိုယ်တို
င် လိုက်အပ်ပေးသည် ။ မေစောလွင်က အိမ်မှာ ဒေါ်အေးနှင့် အတူ ကျန်

ခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်အေးက သူမကို မျက်စိထောက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေ၏။ တယ်လီဖုန်း ဆက်ချင်သောလည်း ဆက်ခွင့်မသာပါ။ ဒေါ်အေးရဲ့ အလစ်ကို ချောင်းနေသောလည်း ဒေါ်အေးက အလစ်မပေး၍ တယ်လီဖုန်းနား ကပ်လို့ မရပါ။

သရဖီကြိုင်သင်းပြန်လာတော့ မေစောလွင်က သရဖီကြိုင်သင်းရဲ့ အခန်းကို ကူးလာခဲ့ပြီး မေးသည် ။

‘ဘယ်လိုလဲ သရဖီ။ သင်တန်းတက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့ လား’

‘ပြေပါတယ် မမလွင်’

‘ဒယ်ဒီက နေ့တိုင်း လိုက်ပို့၊ လိုက်ကြိုပေးမှာ လား’

‘ဦးလေးက ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သရဖီဘာသာပဲ သွားမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဦးထူးကို လိုင်းကားဘယ်လို စီးရသလဲ ဆိုတာ တစ်ခေါက်လောက် လိုက်ပြခိုင်းမယ်လေ’

‘ဒါဆို နောက်နေ့တွေမှာ သရဖီက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားမှာ ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် မမလွင်’

မေစောလွင်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ဝမ်းသာသွားသည့် အရိပ်အယောင်တွေ ရှိနေသည် ။ သူ့အကြံနှင့်သူ မေစောလွင်က ပျော်သွားသည် ။

‘သရဖီတို့ က သိပ်ကံကောင်းတာပဲနော်။ လွတ်လပ်တဲ့ သရဖီဘဝကို အားကျလိုက်တာ’

မေစောလွင် ထိုသို့ ပြောလိုက်မှ မေစောလွင်ရဲ့ ဘဝကို သရဖီကြိုင်

သင်းက သေသေချာချာ တွေးမိသည် ။

‘မမလွင်ကို ဘာလို့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် ပေးမထွက်တာလဲဟင်’

‘မသိပါဘူး သရဖီရယ်။ မမလွင် ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ နေရတာ လျှောင် ချိုင့်လိုပဲ ငှက်လိုပါပဲ။ လွတ်လပ်မှု မရှိပါဘူး’

‘ဦးလေးက မမလွင်ကို သိပ်ချစ်လို့ ဒီလိုထားတာ ထင်တယ်’

‘မပြောတတ်ပါဘူး’

ထိုစကားကို တမင်လုပ်ကြံ၍ ပြောလိုက်သည် ဆိုတာကို သရဖီကြိုင့် သင်းက နားမလည်ရှာပါ။ အိမ်ကြီးထဲမှာ အကျဉ်းကျခံထားရသလို ရှိ နေသော မေစောလွင်ကိုသာ သနားနေသည် ။

ဦးစောနောင်က မေစောလွင်အား ကျန်းမာရေးအတွက်ဆိုပြီး ပြင်ဦး လွင်မှာ လာရောက်အနားယူစေသည့်အခါမှ မေစောလွင်နှင့် သရဖီသင်းကြိုင့်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့ရသည် ။

ညီအစ်မ ဝမ်းကွဲနှစ်ယောက် နှစ်လဆိုသော အချိန်အတွင်းမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ခင်တွယ်တာမိကြသည် ။ မေစောလွင်အပေါ်ပို၍ သံယောဇဉ်ကြီးသော သရဖီကြိုင့်သင်းက မေစောလွင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည် ။

မေစောလွင်တို့ ရဲ့ အိမ်တွင်းရေးကို အတိအကျ မသိသလို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်လည်း မရှိသဖြင့် ကိစ္စအားလုံးမှာ ဝင်မပါဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်လိုက်သည် ။

သရဖီကြိုင်သင်းက နေ့တိုင်း သင်တန်းသို့သွားသည်။ မေစောလွင်က အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင် ထွက်ခွင့်မရှိသော်လည်း သရဖီကြိုင်သင်းက လွတ်လပ်စွာ အိမ်ပြင်ထွက်ခွင့်ရနေသည်။

တစ်နေ့သော နေ့လယ် ဒေါ်အေးက ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီး မေစောလွင်ကို တစ်စေ့တစ်စောင်း စောင့်ကြပ်နေစဉ် ဗိုက်နာလာသည်။ ရေအိမ်သို့ မသွားမဖြစ် သွားရသည့်အချိန်မှာ မေစောလွင်က လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားသည်။

တယ်လီဖုန်းကို ကပျာကယာ ခလုတ်လေးတွေ နှိပ်ပြီး ခေါ်သည်။ တစ်ဖက်က သူမကို ပြန်ထူးပြီး အပြန်အလှန် စကားပြောကြသည်။ ဒေါ်အေးအလစ်မှာ မို့ လိုရင်းတိုရှင်းပြောပြီး တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားသည်။

ဒေါ်အေး ရေအိမ်မှ ထွက်လာတော့ မေစောလွင်က ထမင်းစားခန်း တယ်လီဖုန်းအနားမှာ ရှိမနေတော့ပါ။ အပေါ်ထပ် သူမအခန်းသို့ ပြန်ရောက်နေပါပြီ။ ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲပြီး မေစောလွင်က ကျေနပ်စွာ ပြီးနေသည်။

ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲပြီး မေစောလွင်က စိတ်ကူးတွေနှင့် ပျော်မြူးနေသည်။ မနက်ဖြန်ကစပြီး သူမရဲ့ စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်မည်။

သူမရဲ့ အပေါင်းအသင်းနှင့် ပြတ်တောက်နေသော ကွင်းဆက်ကို သရဖီကြိုင်သင်းအား ဆက်ခိုင်းလိုက်ရမည်သာ။

သရဖီကြိုင်သင်း ကျောင်းမှ ပြန် လာပြီး ရေမိုးချိုးနေစဉ်မှာ
သရဖီကြိုင်သင်းရဲ့ အခန်းထဲသို့ ဝင် လာပြီး စောင့်နေသည်။ ။ ရေချိုးခန်း
မှ သရဖီကြိုင်သင်း ထွက်လာစဉ် မေစောလွင်ကို တွေ့ပြီး အံ့သြသွားသ
ည်။ ။

‘ဟော မမလွင် သရဖီကိုစောင့်နေတာလား’

‘ဟုတ်တယ် ပြောစရာရှိလို့’

‘ဘာပြောမလို့ လဲဟင်’

သရဖီကြိုင်သင်းက သနပ်ခါးသွေးနေရင်းနှင့် မေစောလွင် ပြောလာ
မည့် စကားကို နားစွင့်နေသည်။ ။

‘သရဖီကို မမလွင်က အကူအညီတောင်းချင်လို့ ပါ’

‘ဘာများ လဲ မမလွင်’

‘ဟိုလေ မမလွင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဆီ စာပေးလိုက်ချင်လို့ သရဖီ ယူသွား
ပေးမလား’

‘သရဖီက မမလွင်စာကို ယူသွားပေးရမယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် သရဖီ။ စာလေး တစ်စောင်တည်းပါ။ သရဖီ လုပ်ပေးမ
ယ် မဟုတ်လားဟင်’

‘အဲဒါကို ဦးလေးတို့ သိလို့ ဖြစ်မလားဟင်’

‘အမလေး သရဖီရယ်၊ ရာဇဝတ်အိုးကိုမှ တုတ်နဲ့ ထိုးနေပြန်ပြီ။ ဒယ်
ဒီ လုံးဝသိလို့ မဖြစ်ဘူး’

မေစောလွင်က အလန့်တကြား လက်တကာကာနှင့် အကြောက်အ
ကန်ပြောသည်။ ။

‘ဦးလေး သိလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် သရဖီရော လုပ်ပေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ဒယ်ဒီရော ၊ ဒေါ်အေးရော၊ ဦးထူးရော ဘယ်သူမှ သိလို့ မဖြစ်ဘူး သရဖီရဲ့ ’

‘ဘာပြုလို့ လဲဟင်’

‘သူတို့ က မမလွင်ကို ဘယ်သူနဲ့ မှ အပေါင်းအသင်းမလုပ်စေချင်ဘူး လေ။ ဒါကြောင့် မမလွင်ရဲ့ ဘဝကို အကျဉ်းချထားတာ သရဖီအမြင်ပဲ လေ’

သရဖီကြိုသင်း မျက်မှောင်လေးကုတ်ပြီး တွေးနေသည် ။ သူ ရန် ကုန်ရောက်သည် မှာ နှစ်ပတ်ပင်ရှိနေပြီ။ မေစောလွင်ကို အပြင်သို့ တစ် ခါမှ မထွက်စေသည် ကို သတိထားမိသည် ။

‘ဦးလေးတို့ က ဘာလို့ မမလွင်ကို အခုလို ချုပ်ချယ်ထားတာလဲ မသိ ဘူး။ မမမလွင်ခမျာ သနားပါတယ်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်ထဲမှာ ပဲ ချမ်း သာကြွယ်ဝသလောက် သူ့ဘဝကြီးက မနိပ်လိုက်တာ၊ တော်သေးတယ်။ ငါ့မှာ အဲ့လို မိဘတွေ မရှိလို့ ’

‘မမလွင်ရဲ့ ဘ ဝက ဆိုးပါတယ်ကွယ်။ ဒီအရွယ်မှာ အပျော်ဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူးဆိုတာ သရဖီအမြင်ပဲလေ’

သရဖီကြိုသင်းက မေစောလွင်ကို ကရုဏာသက်သော အကြည့်နှင့် ကြည့်နေသည် ။

‘တစ်ခါတလေများ သတ်သေချင်လောက်အောင် မမလွင် စိတ်ညစ် တယ် သိလား’

မေစောလွင်က ပြောရင်းနှင့်ပင် ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုသည် ။ သရဖီက ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ မျက်ရည်လေးတွေ ဝေ့သီလာသည် ။ မေစောလွင်

င်ရဲ့ ပခုံးလေးကို ဖက်ပြီး ချောလိုက်သည်။ ။

‘ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ မမလွင်ရယ်။ ဦးလေးက မမလွင်ကို သိပ်ချစ်လို့ နေမှာ ပေါ့’

‘မမလွင်လေ ခုလို ကြာကြာနေရင် ရူးရင်ရူး၊ မရူးရင်သေမှာ ’

‘အို မမလွင်ရယ်။ သေစကားမပြောပါနဲ့ ။ သရဖီ မကြားရက်ပါဘူး’

တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေသော မေစောလွင်ကို သရဖီကြိုသင်းက တတ်အားသရွေ့ ချွေးသိပ်နေသည်။ ။

‘မမလွင်ကို ခုမှ ဆုံတွေ့ရပေမယ့် သရဖီလေ မမလွင်ကို ချစ်တယ်။ မမလွင် စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို မကြည့်ရက်ဘူး’

‘တကယ်လား သရဖီ’

‘တကယ်ပေါ့ မမလွင်ရယ်’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်။ မမလွင်မှာ အဲ့လိုချစ်မယ့် ညီမလေးရှိတာ တော်သေးတာပေါ့’

‘မမလွင် စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါနော်။ သရဖီ မမလွင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်’

‘မမလွင် စိတ်ချမ်းသာအောင် တကယ်လုပ်ပေးမှာ လား’

‘အင်းပေါ့’

‘ဒါဆို ဟန်ကျပြီ။ မမလွင်ကို ဘာကြောင့် ဒယ်ဒီတို့ က ခုလို ချုပ်နှောင်ထားတယ်ဆိုတာကို သရဖီကို ပြောပြမယ်’

‘ပြောပါ မမလွင်ရယ်။ သရဖီ သိပ်ကို သိချင်နေပါတယ်’

‘မမလွင်မှာ ချစ်သူရှိတယ် သရဖီ’

‘ဟင် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် သရဖီ။ မမလွင်ရဲ့ ချစ်သူက ချစ်ကိုတဲ့’

‘အဲဒါကို ဦးလေးက သိလားဟင်’

‘ဟုတ်တယ်။ ဒယ်ဒီသိသွားလို့ မမလွင်ခုလို အချုပ်အချယ် ခံနေရတာပေါ့’

‘ဘာပြုလို့ လဲဟင် သဘောမတူလို့ လား’

‘ဟုတ်တယ် သရဖီ။ ဒယ်ဒီက လုံးဝ သဘောမတူဘူး’

‘ဘာလို့ လဲဟင်’

‘ချစ်ကိုက ဆင်းရဲလို့ တဲ့ လေ။ ဒယ်ဒီက ငွေကြေးချမ်းသာသူပီပီ ဆင်းရဲတဲ့ လူကို အထင်မကြီးဘူး။ ဒါကြောင့် မမလွင်နဲ့ သဘောမတူတာပေါ့’

‘မမလွင်အဖြစ်က မလွယ်ပါလား’

‘ချစ်ကိုကို မမလွင် သိပ်ချစ်တယ်။ သူနဲ့ မမလွင်က ချက်ချင်းကြီး မယူကြသေးပါဘူးကွယ်။ အဲဒါကို ဒယ်ဒီက အစိုးရိမ်လွန်ပြီး ခုလို အားလုံးနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး အိမ်ထဲ လှောင်ထားတယ်’

‘ဒါဆို မမလွင်နဲ့ ကိုချစ်ကို နဲ့ လုံးဝ အဆက်အသွယ်မရှိတော့ဘူးပေါ့နော်’

‘အင်း တစ်ခါတလေ ဖုန်းခိုးဆက်လို့ ရရင်တော့ ပြောရတာပေါ့။ အဲဒီအခြေအနေကလည်း မလွယ်ပါဘူး။ ဒေါ်အေးက ဖုန်းနားမှာ အမြဲလိုလို ရှိနေတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်နော် ဖုန်းကို ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ပဲ ထားတယ်’

‘ဧည့်ခန်းထဲဆိုရင် သူ့မျက်စိကွယ်ရာမို့ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ရွှေပြီး ထားလိုက်တာလေ’

‘ဒေါ်အေးက ဒါကြောင့် မမလွင်ကို အမြဲ တစေ့တစောင်း အကဲခတ် နေတာကိုး’

‘ဟုတ်တယ် သရဖီရယ်။ မမလွင်လေ၊ ဒါကြောင့် ရူးချင်တယ်လို့ ပြောတာ။ ဒီအကျဉ်းအကျပ်ကနေ လွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ စိတ်ကူးနေတာ’

‘အကြံရပြီလား မမလွင်’

‘အင်း အကြံတစ်ခုတော့ ရထားတယ်။ အဲ့ဒါ သရဖီနဲ့ ပတ်သက်တယ်

,

‘ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲဟင်’

‘မမနဲ့ ချစ်ကိုကို သရဖီက ကြားက ဆက်သွယ်ပေးလေ’

မေစောလွင်ကို ချစ်ခင်သနားသော်လည်း ထိုသို့ ကူညီပေးရမှာ ကို ဝန်လေးနေသည် ။

‘ကူညီရမှာ ဝန်မလေးပါဘူး မမလွင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ဦးလေး သိမှာ ကြောက်တယ်’

‘သရဖီရယ် ခိုးလုပ်ပါတယ်ဆိုမှ သိအောင်လုပ်လို့ ရပါ့မလား။ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ပြီး လုပ်ရမှာ ပေါ့’

‘သရဖီကြောက်တာတော့ အမှန်ပဲ’

‘ကြည့် သရဖီလည်း အလကားပဲ။ ဒယ်ဒီတို့ နဲ့ ဘာထူးလဲ။ ချစ်တယ်

ဆိုပြီး မမလွင် စိတ်ချမ်းသာအောင် မလုပ်ပေးချင်ဘူး မဟုတ်လား’

‘မမလွင်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေကို ကြောက်တယ်’

‘ကြောက်နေရင်လည်း ဘာမှ လုပ်ပေးမနေနဲ့ တော့’

မေစောလွင်က စိတ်ကောက်သွားပြီး အခန်းထဲမှ ခြေဆောင့်ထွက်သွားသည် ။ သရဖီကြိုင်သင်းက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ကျန် ရစ်သည် ။

မေစောလွင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည် ကို တကယ်ပင် သနားပါ သည် ။ ကူလည်း ကူညီချင်ပါသည် ။ ဦးစောနောင်ရဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကျေးဇူးတရားတွေကို ပွန်းပဲ့ထိခိုက်သွားမှာ ကိုတော့ သရဖီကြိုင်သင်း က စိုးရိမ်လှပါသည် ။
